El nervi de l'amor



Per PepMaria el dl., 29/07/2013 - 09:00

Un dels comentaris típics que es fan als qui es casen és dir-los que se'ls acaba la llibertat. Georges Moustaki va dedicar una cançó a la llibertat (*Ma liberté*), que acaba significativament amb aquestes paraules: "Llibertat meva... et vaig trair per una presó d'amor i la seva bella carcellera".Certament: hi ha relacions que subjuguen i deshumanitzen, i de vegades se'ls posa el nom de l'amor, quan en realitat són dependències insanes o patologies de l'amor. Però també és veritat que quan establim un lligam que ens permet desplegar el propi potencial, ser feliços i servir els altres, ens adonem que aquest lligam demana compromís. Sorgeix, doncs, la pregunta: la llibertat i el compromís són oposats? La llibertat, s'acaba amb el compromís? Potser no necessàriament. Un text anònim francès del segle XVII, *L'amour de Madeleine*, té una frase subtil que lliga compromís i llibertat, amor i llibertat:« Conegueu el nervi [*le génie*] de l'amor: no refusa de ser captiu; però al mateix temps vol ser lliure. Vull dir que només vol ser captiu per la seva pròpia voluntat. Vol lligams delicats i tendres; lligams que només siguin forts perquè no volem trencar-los". És a dir: el nervi de l'amor és donar-se a un lligam *delicat i tendre*; i reforçar cada dia aquest lligam amb la decisió lliure de seguir compromès. Des d'aquesta perspectiva, no hi ha amor veritable quan renunciem a la llibertat. L'amor que mereix aquest nom demana la vigilància activa de la llibertat en el compromís diari de fer créixer uns lligams que potencien i creen vida. La renúncia a la llibertat esdevé patologia de l'amor.Aquesta relació entre la llibertat i l'amor serveix tant per a relacions amb persones com per a la relació religiosa. De fet, *L'amour de Madelaine* reflexiona sobre la relació entre Maria Magdalena i Jesús. En aquest context, hi ha relacions del creient amb Déu que, anàlogament a les relacions entre persones, subjuguen la persona a un líder religiós (sectarisme) o propicien conductes destructives: són patologies de la religió. En canvi, un criteri central d'autenticitat en el lligam del creient amb Déu és si aquest lligam és *lliure*: és a dir, si potencia la vida *del* creient i la vida *en torn del* creient.Una pregària d' Ignasi de Loiola resumeix aquest lligam entre llibertat i amor:Preneu, Senyor, i rebeu, tota la meva *llibertat*, la memòria, l'enteniment i tota la meva voluntat, tot el que tinc i posseeixo: Vós m'ho heu donat, a Vós, Senyor, ho torno. Tot és vostre: disposeu-ne a tota la vostra entera voluntat. Deu-me el vostre *amor* i gràcia, que això em basta. Al cap i a la fi, un bell sinònim del verb *estimar* és *lliurar-se*.